

Evangélikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

„Láttam az Urat” (Jn 20,18) (Meditáció a kétszavas húsvéti híradásról)

Minden évben nagyon várom ezt a mondatot. Enélkül erőtlén és színtelen minden. Lehet élni, alkotni, néha eredményesen dolgozni, egyszer-kétszer átélni változásokat és hatalmasnak hitt fordulatokat, de enélkül a mondat nélkül igazából minden perspektíva nélkül marad. Mindössze egy nagyon egyszerűnek tűnő bejelentés, de éppen ezáltal lesz vége minden eddiginek és ezzel kezdődik el a teljesen új. A megrettent szívű embereknek elég a legrövidebb mondat! A kilátástalanságba süllyedt tanítványoknak furcsa még az üzenet hangzása. El sem tudják képzelni, hogy mit is kezdjenek ezzel a bejelentéssel. Még valami hiányzik belőle. Még képtelenek felfogni az asszonyi híradást.

Egy kis ideig még minden mozdulatlan. A feloldódás még várat magára. Még igazi kérdést sem tudnak megfogalmazni. Csak hangzik, szól, hallatszik a rövid üzenet.

Nem a logika és nem is a törvény szavai uralkodnak itt. Az egészen más, a váratlan lép be ma teljes nyugalommal és természetességgel.

A mi kérdésünk: mit kezdhetünk vele? Hová tesszük ezt a két szót az életünkben? Kaphat-e valahol egy kis tartózkodási területet, hogy hatását kifejtse?

A fény elől zárva tartott ajtókkal védelem alatt tarthatjuk az otthonunkat. A világosság ellen sötétített üveggel és fényelnyelő anyagokkal védekezhetünk illetve alkalmazkodhatunk valamennyire. A változás és megújulás előtt felmutathatjuk a tradíció és az ősi beidegződés minden kincsét életünkben. Az érkező elől, ha futunk, elmenekülhetünk egy darabig. A kereséssel szemben alkalmazhatjuk a bujdosás régi módszerét.

De ez a két szó egyszerűen élénk áll és ránk köszönt húsvét ünnepén. Nincsen idő különleges előkészületre már. Nem lehet latolgatni az esélyeket. Képtelenség lenne most megint mindent újra előlről elkezdve értékelni. Az események már mögöttünk vannak. Bukások, veszteségek, egyéniek és közösségiek, már régen lejátszódtak. A felhangzó hír egyszerűen ránk köszönt: *Láttam az Urat!*

Az ünnepi istentiszteletek és a kiemelkedően gazdag húsvéti liturgia akkor töltheti be nemes küldetését, ha ránk tud köszönni már első mondatával. Ha a húsvéti himnuszok győzelmes hangja gyógyítja megszürcült lelkünket.

Ébresztés, indítás és talán soha el nem képzelt lelkesedés születhetik meg bennünk is, ha engedjük hatni ennek a kétszavas bejelentésnek az erejét. Halljuk meg, hogy minden bizonytalankodásra, kételkedésre és bénultságra válasz érkezik, egy felhőtlen kórus éneke: „Lásd, ott az Jézus, az Üdvözítő! Ne kételkedj többé: ő jelent meg, ő!” (Ev. év. 388. 3.v.) Várjuk és énekeljük bátran ebben az évben is a legnagyobb távlatot megnyitó húsvéti énekeket!

Szabó Lajos

Evangélikus Énekeskönyvünk két húsvéti énekéről*

A következő tanulmány énekeskönyvünk 213. és 215. énekének alaposabb megismeréséhez és megismertetéséhez szeretne segítséget nyújtani.

A két ének tartalma, története, funkciója, sőt liturgikus helye olyannyira összekapcsolódik, hogy ezek az aspektusok nem is választhatók el egymástól.

Krisz-tus fel-tá - madt, Elmúlt kí-n, gya-lá - zat.
Ha föl nem tá - mad, Nincsen bűnbo-csá - nat.

Örvendezzünk, vi-gadjunk, Krisztus lett a vi-ga-szunk.
Ámde ő fel-tá-ma-dott, Áld-ja Krisztust aj-ka-tok,

Hal-le-lu - ja!
Hal-le-lu - ja! Hal-le - lu - ja, Hal-le - lu - ja,

Hal - le - lu - ja! Örvendezzünk, vi-gad-junk,

Krisztus lett a vi-ga-szunk, Hal - le - lu - ja!

* Az alábbi írás a *Lelkipásztor* evangélikus lelkeszi folyóirat 1998. évi húsvéti számában megjelent cikk átdolgozott változata.